

Lijden en lankmoedigheid

In Jak. 5:10 lezen we:

"Mijn broeders, neemt tot een voorbeeld des lijdens en der lankmoedigheid de profeten, die *in* den Naam des Heeren gesproken hebben."

Een voorbeeld is bedoeld om na te volgen (Joh. 13:15), behalve als het een slecht voorbeeld is natuurlijk (Hebr. 4:11). Er worden twee aspecten genoemd: het lijden, dat de profeten ondergingen en de lankmoedigheid, die zij daarbij betoonden.

Enkele voorbeelden:

- * **Jesaja** was bereid om God te dienen, maar kreeg vóór de aanvang van zijn prediking van God te horen, dat Israël naar hem niet zou luisteren. Prediking zonder resultaat. Demotiverend zou je denken. Gods doel: omdat er een profeet in hun midden was, kon men niet zeggen, dat men Gods weg niet wist.
- * **Jeremia's** leven werd bedreigd toen hij de woorden Gods sprak; hij werd gevangen gezet, in een put neergelaten en bestreden door valse profeten.
- * **Ezechiël** werd door God als wachter aangesteld, maar men luisterde niet naar hem. De ongelovige joden noemden hem spottend een 'verdichter van gelijkenissen'.
- * **Daniël** werd in ballingschap weggevoerd en kwam in de leeuwenkuil terecht als gevolg van zijn trouw aan de God van Israël. Hij werd verlost.
- * **Hosea** moest met een hoer trouwen; dit als een illustratie van de relatie tussen de HEERE en het ontrouwe Israël.
- * **Johannes de Doper** moest zijn prediking van de waarheid met de dood bekopen. Hij werd onthoofd.

1 - Het lijden

Het woord voor lijden in Jakobus 5 is *kakopatheia*, wat weergeeft, dat iemand ten onrechte kwaad ondergaat. Dit lijden is het gevolg van het geloof in God en het dienen van de Heer. Paulus schreef aan Timothéüs: "Lijd verdrukkingen (*Gr.: kakopatheoo*) als een goed krijgsknecht van Jezus Christus" (2 Tim. 2:3 en 4:5). Ook hijzelf leed verdrukkingen omwille van het evangelie (2 Tim. 2:8,9).

In het lijden is onze Heiland natuurlijk het beste Voorbeeld. De **Christus** moest lijden (in onze plaats) om daarna Zijn heerlijkheid in te gaan (Luk 24:26). Hij heeft als Rechtvaardige eenmaal voor de zonden geleden, opdat Hij ons tot God zou kunnen brengen (1 Petr. 3:18). Toen Hij leed, dreigde Hij niet, maar Hij gaf het over aan God, Die rechtvaardig oordeelt (1 Petr. 2:23). Een voorbeeld voor ons om na te volgen (Rom. 12:19).

Gelovigen hebben soms de neiging om het lijden uit te weg te gaan. Begrijpelijk, maar wie de Heer wil volgen, zal dit niet kunnen keren. De wereld heeft ook onze Heiland gehaat. Paulus schrijft, dat het genade van God is om niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te

lijden (Fil. 1:29). Niet, dat wij het lijden hoeven te zoeken; nee, het komt vanzelf wel op onze weg als wij de Heer trouw blijven.

In het lijden laat de Heer ons niet alleen. Als het lijden van Christus overvloedig is in ons, dan is ook Zijn vertroosting overvloedig (2 Kor. 1:5). Dat is recht evenredig met elkaar. Wie lijdt om der gerechtigheid wil, die is zelfs zalig (1 Petr. 3:14), omdat het in de toekomst met loon vergolden zal worden. Lijden is niet iets definitiefs, maar iets dat voorbijgaat (2 Kor. 4:17). Zaligheid daarentegen is niet iets van de tijd, maar van de eeuwigheid (Hebr. 5:9).

Lijden heeft een doel:

- * Lijden leert ons gehoorzaamheid aan God (Hebr. 5:8).
- * Ons lijden omwille van Christus maakt ons bekwaam om anderen te kunnen vertroosten (2 Kor. 1:5). We zijn dan in zekere zin 'ervaringsdeskundigen'.
- * Lijden leert ons mede te lijden met onze broeders en zusters (1 Kor. 12:26).
- * Lijden leert ons zien op de hoop, die ons gegeven is (Rom. 5:3-5).
- * Lijden leidt tot heerlijkheid in de toekomst (Rom. 8:18; 1 Petr. 4:13).
- * In het lijden stellen wij ons vertrouwen op de getrouwe Schepper (1 Petr. 4:19).

2 - Lankmoedigheid

Lankmoedigheid kunnen we opvatten als **geduld**. God is Liefde en daarom is Hij ook lankmoedig (Ps. 86:15; Ps. 103:8). Van onze **God** staat, dat Hij lankmoedig over ons is, niet willende dat enigen verloren gaan (2 Petr. 3:9,15). De vervulling van de belofte van Zijn toekomst -dat is de zichtbare aanwezigheid in de dagen van de wederkomst van de Heer- laat vooralsnog op zich wachten, maar die zal wel degelijk vervuld worden bij de aanvang van de dag des HEE-REN (2 Petr. 3:8-10).

Ook in de dagen van **Noach** betoonde God Zijn lankmoedigheid. Hij wachtte 120 jaar alvorens Hij Zijn oordeel over de goddeloze mensheid liet komen; de periode, waarin ook de ark gebouwd werd.

Abraham betoonde door zijn geloof ook lankmoedigheid. Hij vertrouwde op de belofte van God, dat hij een lijfelijke zoon zou krijgen. Hoewel het er naar de mens allemaal niet zo hoopvol uitzag, twijfelde Abraham niet aan Gods belofte. Hij moest 25 jaar wachten op de geboorte van Izak. Hij verwachtte lankmoedig de vervulling van Gods belofte (Hebr. 6:15).

Gods lankmoedigheid kwam ook tot uiting in het leven van de apostel **Paulus**. Vóór zijn bekeering had hij de Gemeente Gods vervolgd. Wíj zouden Saulus (Paulus) nooit uitgekozen hebben voor de dienst aan God. Hij was immers vijandig gezind en had nogal wat schade aangericht onder de discipelen van de Heer. Toch verkoos onze God hem later als apostel, omdat hij achter zijn verblinding wel degelijk iemand zag, die méénde oprecht God te dienen. Eerst moesten de schellen van zijn ogen weggedaan worden. Paulus wist als geen ander wat het ontvangen van Gods genade betekent. Daarom werd hem ook het evangelie der genade Gods toebetrouwd. Paulus schreef zelf: "Daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste (zondaar) ben, al *Zijn* lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven (1 Tim. 1:16).

De Goddelijke **liefde** (agapè) is lankmoedig (1 Kor. 13:4). Die liefde is in onze harten uitgestort door de Heilige Geest, Die ons gegeven is. Die liefde bewerkt een vrucht. Tot de negenvoudige vrucht behoort ook lankmoedigheid (Gal. 5:22).

We leren elkander te verdragen, geduld met elkander te hebben (Ef. 4:2; Kol. 3:12), omdat de Heer ook tegenover ons geduldig is.

Bij de oudtestamentische heiligen en profeten kwam hun lankmoedigheid voort uit hun **geloof**. Zij verdroegen geduldig het lijden, dat over hen kwam door de kracht van hun geloof in de levende God. Zij hadden een 'lange moed'. Zij lieten zich niet ontmoedigen, maar gingen hun (soms moeizame) weg in vol vertrouwen op hun God. De Bijbel zegt: Wie in Hem (Jezus Christus) gelooft, die zal niet beschaamd worden (Rom. 10:11).

In het boek Spreuken staan enkele opmerkingen over degene, die lankmoedig is:

- * De lankmoedige is groot van verstand, maar die haastig is van gemoed, verheft de dwaasheid (Spr. 14:29). Dus: hij is **wijs**.
- * Een grimmig man zal gekijf verwekken, maar de lankmoedige zal de twist stillen (Spr. 15:18). Dus: hij is **vredelievend**.
- * De lankmoedige is beter dan de sterke; en die heerst over zijn geest dan die een stad inneemt (Spr. 16:32). Dus: hij heeft **zelfbeheersing**.

Deze aspecten kun je beschouwen als de vrucht van het geloof en de liefde van God.

Wij zouden ook in geloof wachten op de vervulling van Gods beloften, want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja en zijn in Hem amen (2 Kor. 1:20).

In Hebreëen 6:11 en 12 lezen we:

"Wij begeren, dat een iegelijk van u dezelfde naarstigheid (ijver) bewijze, tot de volle verzekerdheid der hoop, tot het einde toe. Opdat gij niet traag wordt, maar navolgers zijt dergenen, die **door geloof en lankmoedigheid de beloftenissen beërven**".